

De BDE van G.K.

Het was woensdagmiddag (1 april 1970, ik was toen 17 jaar en zat in de vierde klas van HBS-A) en ik was vrij van school. Zoals elke woensdagmiddag waste ik mijn haren – ik droeg in die tijd al lang haar en verzorgde dat goed – in de keuken bij het aanrecht onder de geiser. Deze geiser was net enkele dagen tevoren door een monteur schoongemaakt en opnieuw afgesteld. Toch bleek de geiser niet in orde. Er kwam koolmonoxydegas vrij, waarvan de eigenschappen zijn dat het reukvrij is en zwaarder dan lucht. Daardoor verzamelde het gas zich in de spoelbak onder de geiser. Doordat mijn gezicht in de spoelbak van het aanrecht hing, kreeg ik het koolmonoxidegas in mijn longen. Ik ben toen bewusteloos op de keukenmat (kokos) gevallen en tegen de kamerdeur.

Op dat moment hoorde mijn zusje iets vreemds in de keuken en wilde komen kijken, maar ze kreeg de deur niet open. Het nog-thuis-zijn van mijn zusje was mijn ‘geluk’.

Normaal gesproken was ze al lang weg naar een vriendin om daar huiswerk te gaan maken. Deze dag was ze wat langer thuis gebleven. Mijn ouders waren niet aanwezig: mijn vader was aan het werk en mijn moeder op bezoek bij haar zus in Wijchen.

Mijn zusje alarmeerde een andere zus die in de buurt was en die regelde meteen een arts, die op zijn beurt een ambulance belde. Met zwaailichten en loeiende sirenes (heb ik later gehoord) ben ik naar het ziekenhuis gebracht in Nijmegen. In die tijd was er nog geen brug over de Maas waar ik woonde, dus moest het met een veerpont. Die lag net aan de overkant en kwam direct overvaren om de ziekenauto over te brengen.

In het ziekenhuis gekomen vroegen de artsen aan mijn zus: “Wat is er met je zus gebeurd?” Ze dachten (vanwege mijn lange haar) dat ik een meisje was. Ik had nota bene een ontbloot bovenlijf!

Na het onderzoek werd ik in een kamer gelegd, waar ik op een gegeven moment uit mijn lichaam trad en mezelf zag liggen in het ziekenhuisbed. Ook alles wat er rondom gebeurde (doktoren, verpleegsters, bezoek) kon ik waarnemen.

Intussen waren ook mijn ouders ingelicht en hen werd verteld dat ik in het ziekenhuis lag. De eerste reactie van mijn moeder was (toen mijn zus haar belde): “Het is zeker een 1 aprilgrap.”

Later op de dag kwamen ze op bezoek. Omdat in coma lag reageerde ik natuurlijk niet. Vanaf een hoog punt – ik was nog steeds buiten mijn lichaam – hoorde ik mijn moeder zeggen: “Laten we maar naar huis gaan, het heeft geen zin om hier te blijven, hij reageert toch niet.” (Deze opmerking heeft me wel pijn gedaan. Juist op het moment dat je het nodig hebt, gaan mensen weg. Dit voorval is heel bepalend geweest voor de relatie tussen mijn moeder en mij.)

Bij mijn ontslag uit het ziekenhuis (na een week) zei de arts me nog: “Als je gerookt had, was je er niet doorheen gekomen.” Ik rookte toen niet en heb mijn hele leven ook nooit gerookt.

Mijn leven heeft aan een zijden draadje gehangen en ik zeg wel eens voor de grap: Ik heb Petrus al met de sleutels (van de hemelpoort) horen rammelen!

Nasleep

Mijn BDE zette de wereld helemaal op zijn kop. Na de zes dagen coma met alle ‘avonturen’ die daarmee te maken hadden, moest ik mijn normale leven hervatten. Van de doktoren kon ik weer meteen naar school, want mijn hersenen hadden geen beschadiging opgelopen (volgens het EEG).

Het ging dus niet goed op school (Ik zat in de vierde klas van de HBS.) Ik zat als een zombie in de lessen en alles ging langs mij heen. Een onwerkbaar situatie. Ik ben daarna ziek thuis gebleven en heb tot het nieuwe schooljaar alleen maar gezeten en nagedacht over de gebeurtenis. Vanwege de achterstand leek het de schoolleiding verstandig dat ik zou doubleren, dus nog een keer de vierde.

De school bleef een lijdensweg, vooral omdat ik nu totaal anders dacht over het leven. Het liefste was ik gestopt en had ik me toegelegd op het maken van muziek.

Helaas dachten mijn ouders daar anders over. Ik ben in plaats van studeren wel veel gaan lezen over allerlei paranormale verschijnselen. Ik verslond boeken, maar de BDE kwam ik daar niet in tegen.

Een paar jaar later ging het weer fout en belandde ik bij de huisarts, en die verwees me naar een gespreksgroep. Volgens hem had het allemaal te maken met de adolescentie. Hier trof ik een gemêleerd gezelschap aan variërend van zwakzinnig tot hoogbegaafd. Na enkele gesprekken vroeg ik me af wat ik daar moest.

Aanvankelijk kon ik met niemand praten over mijn BDE. In die tijd zou je voor gek verklaard worden, dus dan maar de mond houden. Jaren later zag ik een kleine advertentie van Merkawah in de krant en heb die uitgeknipt en in mijn agenda geplakt, maar heb nooit gereageerd. Ik was te onzeker over wat er gebeuren zou. Het moet een jaar of acht geleden zijn (ik zat thuis met een burnout) dat ik me tenslotte toch aanmeldde bij Merkawah. Toen ik voor de eerste keer het Merkawah-tijdschrift *Terugkeer* ontving en doorlas, was voor mij alles duidelijk. Ik was beslist niet gek en er waren meer mensen met dezelfde ervaring. Ik ben van af die tijd ook de symposia gaan bezoeken, die veel (h)erkenning opleverden.

Mondjesmaat ben ik toen naar buiten getreden, vooral in kringen waarvan ik dacht dat het wel goed zou vallen. Later ben ik er openlijk over gaan praten met iedereen als een dergelijk thema aan de orde kwam. Gelukkig reageerden de meeste mensen positief en degenen die toch skeptisch waren, kon ik aan de hand van voorbeelden toch wel op een bepaald spoor krijgen als het ging om leven en dood.

De BDE heeft op mij een behoorlijke impact gehad en heeft mij gevormd tot wie ik nu ben. Ik heb veel problemen gehad op allerlei niveau, omdat ik de dingen toch anders beleefde dan de ander. Het heeft, in 2001, inderdaad tot ontslag geleid. Daarbij kwam nog dat ik in 1996 van het schoolbestuur een psychologische test moest ondergaan, omdat er bij mij wel eens iets niet zou kloppen. Toen ik twee weken later de uitslag kreeg, bleek ik hoogbegaafd en HSP (Hoogsensitief) te zijn. Vanaf dat moment werd mij het helemaal onmogelijk gemaakt en dat resulteerde in 1999 in een burnout.

Het ging op diverse plaatsen mis en uiteindelijk besloot overal mee te kappen: kerk, verenigingen, bandjes, familieleden etc. Vanaf dat moment doe ik de dingen die ikzelf belangrijk en noodzakelijk vind en wat anderen vinden interesseert me niet. Het wonderlijke hiervan was, dat het vanaf dat moment allemaal een stuk gemakkelijker werd. Ik hield geen rekening meer met de ander, die ander moest maar rekening houden met mij.

Ook werd ik ineens voor diverse dingen gevraagd. Ik treed nu veel op (gitaar/zang) en ik loop een stuk zelfverzekerder door de wereld.

Mijn mening durf ik nu overal te geven en heb geen last meer van autoriteiten die denken het beter te weten dan ik.

Ik hoef ook niet meer te “geloven” (in godsdienstige zin dus) omdat ik zéker wéét. Voor de dood ben ik dan ook helemaal niet bang, omdat ik mijn leven nu zo ingericht heb dat ik

weet wat mijn opdracht is. Een sleutelwoord hierbij is dienstbaarheid. Er zijn voor een ander en niet alleen voor mijzelf. Dit draag ik uit, zowel beroepsmatig als in het vrijwilligerwerk dat ik doe.

Het blijft knokken, maar wel op een andere manier. Over veel zaken kan ik me ook niet meer druk maken, als het om rechtvaardigheid gaat des te meer. Ik ken mijn verantwoordelijkheid en spreek anderen ook op de hunne aan.

Ik heb enkele jaren later nog een lied geschreven naar aanleiding van mijn BDE. Het is ook uitgevoerd door de gospelgroep waar ik bij speelde. Tijdens een reünieconcert (30 december 2007) hebben we het nog gespeeld en toen kwamen er weer veel emoties bovendrijven.

G.K.
